

1

Mám pár opravdu ošklivých tajemství, o která se chci s někým podělit, a klidně se o něm podělím s tebou. S úplně cizím člověkem, se čtenářem knih, ale především s někým, kdo mi nemůže ublížit. Takže takhle se to všechno, anebo nic – už v tom asi ani nevidím rozdíl – seběhlo.

Ten večer, kdy rodiče zemřeli – poté, co je v leskle černých plastových pytlích svezli služebním výtahem a vynesli z domu – můj bratr Matthew křičel z plných plic: „Byli to hrozní lidé, ale nezasloužili si, aby je vynesli jako *odpadky!*“

V tom druhém měl pravdu. A jak se ukázalo, měl pravdu i v tom prvním.

Ale to trochu předbívám, že ano? Prosím, odpusťte mi to... Děláám to často.

Když se to stalo, spala jsem dole, přímo pod ložnicí rodičů. Spala jsem, takže jsem vůbec nic neslyšela – žádné divoké dupání, žádné nárazy ani zděšené výkřiky. Probudilo mě až kvílení sirén, které se hnaly po západním okraji Central Parku. Jeden z těch nejběžnějších zvuků, které člověk v New Yorku slyší.

Ale ten večer zněly jinak.

Sirény se zastavily *přímo u nás*. To proto jsem se probudila a srdce mi bušilo jako o závod. Copak tu *hoří*? Anebo nějakého stařečka v domě klepla pepka?

Shodila jsem ze sebe dvě vrstvy příkrývek a přeběhla k oknu, abych se podívala, co se to venku, o devět poschodí níž, vlastně děje. Dole na Dvaasedmdesáté, u hlavní brány exkluzivního a nechvalně známého bytového domu Dakota, stály tři hlídkové vozy a jedno – jak se později ukázalo – neoznačené policejní auto.

O chvíli později zazvonil domovní interkom. Hlasité drnčení mi pronikalo až do morku kostí.

Proč portýr zvoní zrovna u nás? To je *šílené*.

Moje ložnice byla nejblíže u dveří, takže jsem proběhla obývací, u akváriového konferenčního stolku se žraloky jsem ostře zatočila doprava a stříhla to mezi Robertem a jeho věčnou televizí.

Když jsem se dostala do vstupní haly, rychle jsem stiskla tlačítko interkomu, aby to děsivé drnčení přestalo dřív, než probudí celou rodinu.

Hlasitějším šeptem jsem na portýra spustila: „Co se sakra děje, Sale?“

„Slečno Tandy? Dva pánové od policie jsou zrovna na cestě nahoru. Nemohl jsem je zastavit. Prý někdo volal na tísňovou linku. Jde o naléhavý případ. Aspoň tak mi to řekli.“

„To bude nějaký omyl, Sale. U nás už všichni spí. Je po půlnoci. Proč jste je pouštěl dál?“

Než mi Sal stačil odpovědět, rozezněl se zvonek u dveří – a hned poté na ně někdo zabušil pěstí. Rázný mužský hlas křikl: „Policie, otevřete!“

Ujistila jsem se, že vstupní dveře jsou zajištěné řetíz-
kem, a pak jsem je otevřela, ale jen na škvíru.

Tou škvírou jsem vykoukla ven a spatřila jsem dva
muže. Ten starší byl veliký a zavalitý jako medvěd, ale
zároveň vypadal trochu houbovitě a změkkle. Mlad-
ší byl šlachovitý a měl ostře řezanou tvář bez výrazu,
která vypadala jako hlava sekery nebo... ne, vypadala
přesně jako hlava sekery.

Právě on vytáhl odznak a řekl: „Seržant Capricorn
Caputo a detektiv Ryan Hayes, newyorská policie.
Prosím, otevřete dveře.“

Capricorn Caputo? blesklo mi hlavou. *To myslí
vážně?* „Asi jste si spletli dveře, pánové,“ řekla jsem.
„Tady nikdo policii nevolal.“

„Otevřete dveře, slečno. A to hned.“

„Zavolám rodiče,“ řekla jsem jim skrz škvíru. V tu
chvíli jsem ještě nevěděla, že máma s tátou jsou mrtví
a my budeme jediní podezřelí z dvojnásobné vraždy.
Byly to pro mě poslední okamžiky nevinnosti.

Ale co si to namlouvám? Nikdo v rodině Angelo-
vých nikdy nebyl nevinný.

2

„*Otevřete*, nebo můj parťák vyrazí dveře!“ zavolala na mě Sekerová hlava.

Nepřeháním, když řeknu, že celou mou rodinu v tu chvíli čekal *pekelný* budíček. Ale já tehdy myslela jen na to, že ti dva přece *nemůžou* vyrazit dveře. Bydleli jsme v *Dakotě*. Za takové rušení nočního klidu by nás odsud mohli *vypovědět*.

Vyhákla jsem řetízek a otevřela dveře dokořán. Měla jsem na sobě pochopitelně pyžamo, a to křiklavě žluté s dinosaury a motýlky. Kdybych věděla, že mě čeká setkání s policií, byla bych si vzala něco jiného.

Detektiv Hayes – ten, co vypadal jako medvěd – se zeptal: „Jak se jmenujete?“

„Tandy Angelová.“

„Dcera Malcolma a Maud Angelových?“

„Ano. Můžete mi, prosím, vysvětlit, proč jste tady?“

„Tandy je vaše pravé jméno?“ zeptal se, jako by mou otázku ani nezaznamenal.

„Říká se mi Tandy. Prosím, počkejte tady, dojdu pro rodiče.“

„Půjdeme s vámi,“ řekl seržant Caputo.

Z výrazu jeho tváře jsem pochopila, že o tom nehodlá diskutovat. A tak jsem rozsvítila světlo v horní chodbě a vyrazili jsme směrem k ložnici rodičů.

Stoupala jsem po točitém schodišti a myslela na to, jak mi rodiče vynadají za to, že jim ty lidi dovedu až k posteli, ale najednou se kolem mě docela drze protáhli dopředu. Než jsem je dohnala, byli už v ložnici, rozsvítili světlo a skláněli se nad postelí mých rodičů.

Přestože mi Caputo a Hayes dost zacláněli, už ode dveří jsem viděla, že máma s tátou nejsou v pořádku. Jejich peřiny ležely na zemi a noční košile měli vykasané, jako by se z nich snažili vysvléknout. Tátova paže vypadala vykloubená. Máma ležela na břiše napříč přes tátovo tělo, měla otevřenou pusou a jazyk vyplazený ven. Byl *černý*.

Nepotřebovala jsem soudního lékaře, abych pochopila, že jsou mrtví. Věděla jsem to ve chvíli, kdy jsem je spatřila. Diagnóza byla naprosto jasná.

Zaječela jsem a rozběhla se k nim, ale Hayes mě okamžitě zastavil. Položil mi ty své obrovské tlapy na ramena a vytlačil mě zpátky do chodby.

„Je mi to líto, ale jinak to nejde,“ řekl a zavřel mi dveře před nosem.

Nepokoušela jsem se je otevřít. Jen jsem tam stála. Nehybně. Skoro bez dechu.

Možná vám vrtá hlavou, proč jsem neplakala, nekřičela nebo neodmlela hrůzou. Anebo proč jsem neodběhla do koupelny zvracet. Anebo proč jsem se neschoulila do fetální polohy, neobjala kolena rukama a nezačala tiše vzlykat. Prostě proč jsem neudělala nic z toho, co by se dalo čekat od šestnáctileté holky, která právě viděla mrtvá těla svých rodičů.

Bylo by dost složité to vysvětlit, takže zjednodušená verze: V mnoha ohledech nejsem jako ostatní holky. Aspoň to sama na sobě nepozoruju. Zhroutit se pro mě v danou chvíli vůbec nepřípadalo v úvahu.

Od mých druhých narozenin, přesněji řečeno od doby, kdy jsem začala mluvit v odstavcích, které začínaly uvozovací větou, o mně Malcolm a Maud říkali, že jsem výjimečně inteligentní. Později mi řekli, že mám analytické myšlení a schopnost soustředit se a že to, s jakým opovržením pohlížím na všechny bezprostřední, vlhké projevy emocí, je skvělá vlastnost. Ujišťovali mě, že pokud v sobě tyhle charakterové rysy budu tříbit, snadno naplním, ba možná i překonám jejich velkolepá očekávání, což není jen skvělé, ale přímo báječné. Vlastně to bylo to jediné, na čem záleželo.

Byla to výzva – a já ji přijala.

Právě proto jsem byla na katastrofy připravená mnohem lépe než většina holek v mém věku. Možná dokonce líp než *všechny* ostatní holky v mém věku.

Pravda, jak jsem tam tak stála, běhal mi mráz po zádech. Byla jsem v šoku, možná dokonce vyděšená, ale rychle jsem ten hlásek, který uvnitř mojí mysli křičel hrůzou, dokázala utišit, dát se dohromady a posbírat při té příležitosti i těch pár dostupných faktů.

Zaprvé: Rodiče zemřeli nějakou nevýslovně krutou smrtí.

Zadruhé: Někdo o jejich smrti věděl a uvědomil policii.

Zatřetí: Dveře byly zamčené a nikde nebyly známky po vloupání. Kromě mě, mých bratrů Harryho a Huga a matčiny osobní asistentky Samantha tu nikdo nebyl.

Sešla jsem dolů a vzala telefon. Zavolala jsem strýčku Peterovi a našemu právnímu zástupci panu Philippu Montaigneovi. Pak jsem zašla do ložnic mých sourozenců a za Samanthou. A nějak jsem jim všem sdělila tu neuvěřitelně hroznou novinu, že máma a táta jsou mrtví a že je celkem pravděpodobné, že byli zavražděni.